

Sygn. akt III AUz 47/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie – Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSA Romana Mrotek

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2017 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. T. i A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o rentę rodzinną

ze skargi o wznowienie postępowania

na skutek zażalenia ubezpieczonych M. T. i A. T.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt VI U 687/16

p o s t a n a w i a :

1. oddalić zażalenie,

2. przyznać adwokatowi M. S. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Szczecinie kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych), powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonym z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Sygn. akt: III AUz 47/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 10 marca 2017 r. Sąd Okręgowy w G. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę ubezpieczonych M. T. i A. T. o wznowienie postępowania w sprawie VI U 315/16 (pkt I) oraz przyznał od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim adw. M. S. kwotę 180 złotych, wraz z należnym podatkiem VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonym z urzędu (pkt II).

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że decyzją z dnia 24 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonym prawa do renty rodzinnej z tytułu choroby zawodowej po zmarłym H. T.. W wyniku odwołań ubezpieczonych, połączonych do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia, wyrokiem z dnia 18 sierpnia 2016 r. w sprawie VI U 315/16 Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim oddalił odwołania wnioskodawców. Wyrok stał się prawomocny z dniem 8 września 2016 r. Postanowieniem z dnia 30 stycznia 2017 r. Sąd Okręgowy oddalił wnioski ubezpieczonych o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku oraz odrzucił wnioski ubezpieczonych o uzasadnienie wyroku. Postanowienie stało się prawomocne z dniem 1 marca 2017 r.

W dniu 3 października 2016 r. M. i A. T. złożyli skargę o wznowienie postępowania w sprawie VI U 315/16. Podali, że M. T. nie umocowała A. T. do reprezentowania jej w sprawie VI U 315/16, był on bowiem umocowany jedynie do czynności podejmowanych przed ZUS. Na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c. nastąpiła więc nieważność postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że skarga podlegała odrzuceniu.

Na wstępie Sąd I instancji wskazał, że skarga o wznowienie postępowania może być oparta wyłącznie na podstawach przewidzianych w art. 401-403 k.p.c., tj.:

- 1) jeżeli w składzie sądu uczestniczyła osoba nieuprawniona albo jeżeli orzekał sędzia wyłączony z mocy ustawy, a strona przed uprawomocnieniem się wyroku nie mogła domagać się wyłączenia;
- 2) jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania;
- 3) gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie;
- 4) wyrok został oparty na dokumencie podrobionym lub przerobionym albo na skazującym wyroku karnym, następnie uchylonym;
- 5) wyrok został uzyskany za pomocą przestępstwa;
- 6) w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu;
- 7) jeżeli na treść wyroku miało wpływ postanowienie niekończące postępowania w sprawie, wydane na podstawie aktu normatywnego uznanego przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą, uchylone lub zmienione zgodnie z art. 416¹.

Dalej Sąd orzekający podniósł, że katalog podstaw umożliwiających wznowienie postępowania ma charakter zamknięty. Przy czym, istotnym jest nie tylko podanie samej podstawy wznowienia postępowania, ale i odpowiednie jej uzasadnienie. Pogląd taki utrwalony jest w orzecznictwie, m.in. w postanowieniu z dnia 23 lutego 2006 r., sygn. akt I CZ 3/06, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że rozstrzygające znaczenie dla oceny podstaw skargi o wznowienie postępowania mają przytoczone w skardze okoliczności uzasadniające jej złożenie.

W postępowaniu cywilnym obowiązuje zasada niewzruszalności prawomocnych wyroków sądowych (art. 365 § 1 k.p.c.). Przepisy określające warunki, w których może nastąpić uchylenie lub zmiana prawomocnego wyroku muszą być zatem, jako wyjątek od wspomnianej reguły interpretowane ściśle. Skarga o wznowienie postępowania podlega badaniu przez sąd pod kątem dopuszczalności o dwojakim charakterze, to jest dopuszczalności samej skargi oraz dopuszczalności wznowienia postępowania. O dopuszczalności skargi decyduje zachowanie ustawowego terminu do jej wniesienia (art. 407 i 408 k.p.c.), oraz oparcie

skargi na ustawowych podstawach wymienionych wyżej, natomiast badanie dopuszczalności wznowienia obejmuje ocenę zasadności skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r. III AO 23/02, LEX nr 250045). Skarga o wznowienie postępowania podlega odrzuceniu, zarówno wtedy gdy przytoczona podstawa nie odpowiada którejkolwiek z podstaw wznowienia, określonych w art. 401, 401¹, 403 k.p.c., jak również, gdy podstawa odpowiada jednemu ze wzorców, lecz z uzasadnienia wniosku o wznowienie postępowania wynika, że w rzeczywistości podstawa taka nie wystąpiła (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CZ 99/14, LEX nr 1677812).

Sąd Okręgowy zważył, że w niniejszej sprawie ubezpieczeni upatrywali podstaw do wznowienia postępowania wynikających z art. 379 pkt 5 k.p.c., podnosząc, iż strona została pozbawiona możliwości obrony swoich praw. Okoliczność ta, o ile zaistnieje, stanowi nieważność postępowania i wiąże się z uchybieniami procesowymi sądu I instancji, którego waga powoduje konieczność przyjęcia nieważności postępowania, w którym to uchybienie wystąpiło. Stwierdzenie przez sąd odwoławczy nieważności z przyczyn wskazanych w tym przepisie będzie prowadziło do uchylenia zaskarżonego wyroku, zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Nie stanowi ona jednak przesłanki wznowienia postępowania, nie została bowiem wymieniona w katalogu stanowiącym podstawę wznowienia.

Mając na względzie zarzut wskazany w skardze (niezawiadomienie ubezpieczonej o terminie rozprawy), Sąd I instancji rozważył okoliczności zawarte

w art. 401 pkt 2. Strona zostaje pozbawiona możliwości działania tylko wtedy, gdy znalazła się w sytuacji, która uniemożliwiała, a nie tylko utrudniała lub ograniczyła popieranie przed sądem dochodzonych żądań. O nieważności można zatem mówić wówczas, gdy ze względu na uchybienia formalne (np. niezawiadomienie strony o rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku albo rozpoznanie sprawy, wbrew przepisom prawa, na posiedzeniu niejawnym zamiast na rozprawie), strona nie mogła brać i faktycznie nie brała udziału w sprawie. Taka sytuacja nie występuje, gdy

o terminie posiedzenia zawiadomiony był pełnomocnik strony.

W ocenie Sądu I instancji ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że M. T. udzieliła swojemu synowi A. T. pełnomocnictwa w trybie art. 87 k.p.c., do reprezentowania jej m.in. „przed każdym sądem administracyjnym i rejonowym, powszechnym oraz sądem okręgowym

w pierwszej i drugiej instancji, oraz sądem najwyższym” (k. 9). Twierdzenia ubezpieczonej jakoby nie umocowała syna A. T. do reprezentowania jej w sprawie VI U 315/16 są zatem całkowicie gołosłowne i sprzeczne z materiałem dowodowym. Dokument pełnomocnictwa dołączony został do pisma skierowanego już do Sądu Okręgowego, a zatem podpisanie go jako „upoważnienie do ZUS” (uprzednio: „pełnomocnictwo do sprawy”) nie może być decydujące dla ustalenia rzeczywistej woli ubezpieczonej wyrażonej w tym dokumencie. Zdaniem Sądu nielogiczne jest bowiem składanie do akt sprawy pełnomocnictwa jedynie do czynności podejmowanych przed ZUS wówczas, gdy postępowanie toczy się już przed sądem. Zwłaszcza, że z treści tego dokumentu jasno wynika przed jakimi organami udziela synowi pełnomocnictwa do działania w jej imieniu. Zakres pełnomocnictwa procesowego ocenia się według jego treści (art. 91 i 92 k.p.c. w zw. z art. 65 k.c.), która wyznacza zakres reprezentowania mocodawcy w danym postępowaniu sądowym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., II UZ 78/05, Legalis;

z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CZ 22/08, Legalis). A. T. został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 11 sierpnia 2016 r. W dniu 23 czerwca 2016 r. odebrał osobiście zawiadomienie o terminie rozprawy (zpo k. 50). Mimo prawidłowego zawiadomienia ani on, ani ubezpieczona na stawili się na terminie rozprawy (protokół k. 51), na którym Sąd zamknął rozprawę i wyznaczył termin publikacji wyroku na dzień 18 sierpnia 2016 r. Niestawiennictwo stron ani pełnomocnika nie stanowiło przeszkody w prowadzeniu postępowania. Sąd nie miał też obowiązku zawiadamiania ubezpieczonych o terminie publikacji wyroku. Strony nie mają obowiązku stawienia się na publikację wyroku. To skarżący, wnosząc odwołanie, winni liczyć się z tym, że w sprawie zostanie wyznaczony termin rozprawy i dlatego, jako osoby dbające o swe własne życiowo ważne sprawy, winni byli zasięgać informacji o toku postępowania w sprawie z ich odwołania. Przepisy prawa nie przewidują informowania stron z urzędu o przebiegu

spraw czy treści wyroków. Skoro obowiązujące przepisy prawa nie przewidują doręczenia stronom z urzędu orzeczenia z uzasadnieniem (poza sytuacją, gdy ogłoszenia nie było, przewidzianą w art. 387 § 3 zdanie 3 k.p.c., to każda ze stron, działając we własnym interesie, powinna zadbać o uzyskanie informacji na temat treści i daty wydanego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 1997 r., sygn. akt I PKN 1/97, opubl. w OSNP z 1997 r. Nr 18, poz. 342).

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, że przedmiotowa skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu na podstawie art. 410 k.p.c., gdyż nie została oparta na ustawowej podstawie.

Zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim wnieśli ubezpieczeni, reprezentowani przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości, zarzucili mu naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 410 § 1 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że podstawa skargi o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie w sytuacji, gdy z treści pism ubezpieczonych jednoznacznie wynika, że domagają się oni wznowienia postępowania albowiem M. T. nie była należycie reprezentowana, a w konsekwencji została ona pozbawiona możliwości obrony swoich praw,

- art. 401 pkt 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że M. T. była należycie reprezentowana przez A. T. w sytuacji, gdy ubezpieczona udzieliła ubezpieczonemu pełnomocnictwa jedynie do reprezentacji przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych, tym samym ubezpieczony nie był umocowany do reprezentacji ubezpieczonej przed sądem.

Wskazując na powyższe, skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wielkopolskim. Jednocześnie wnieśli o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Nadto, pełnomocnik ubezpieczonych adw. M. S.

w razie oddalenia zażalenia wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na swoją rzecz kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych. Oświadczył, że koszty te nie zostały pokryte w całości, ani w części.

W uzasadnieniu zażalenia wskazano, że w ocenie ubezpieczonych Sąd Okręgowy błędnie przyjął, iż skarga o wznowienie postępowania nie została oparta na ustawowej podstawie w sytuacji, gdy z treści skargi oraz innych pism ubezpieczonych jednoznacznie wynika, że domagają się oni wznowienia postępowania, albowiem M. T. nie była należycie reprezentowana w toku postępowania, a w konsekwencji została pozbawiona możliwości obrony swoich praw.

Ponadto ubezpieczeni wskazali, że Sąd dopuścił się naruszenia art. 401 pkt 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż M. T. była należycie reprezentowana przez A. T. w sytuacji, gdy ubezpieczona udzieliła ubezpieczonemu pełnomocnictwa jedynie do reprezentacji przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. Udzielone pełnomocnictwo nie obejmowało reprezentacji przed sądem.

Skarżący podnieśli również, że ubezpieczona M. T. ma 87 lat, jest osobą bardzo schorowaną, która ma znaczne problemy ze słuchem i wzrokiem. Ubezpieczona M. T. udzieliła pełnomocnictwa A. T. wyłącznie do reprezentacji przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. Taka była wola ubezpieczonej.

W ocenie ubezpieczonych Sąd, działając w sposób sprzeczny z prawem, dokonał zawiadomienia o terminie rozprawy wyłącznie A. T., który nie był umocowany do reprezentacji M. T. w sprawie VI U 315/16. Naruszenie przez Sąd przepisów prawa sprawiło, że ubezpieczona została pozbawiona możliwości obrony swoich praw przed Sądem.

Organ rentowy nie ustosunkował się do treści zażalenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia prowadzi do wniosku, że zapadłe rozstrzygnięcie Sądu I instancji odpowiada prawu. Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że przedmiotowa skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu na podstawie art. 410 k.p.c., bowiem nie została oparta na ustawowej podstawie. Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, dzieląc jego ustalenia i rozważania prawne, rezygnując jednocześnie z ich ponownego, szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r. IPKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. IUK 233/09, Lex nr 585720).

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że skarga o wznowienie postępowania ma charakter nadzwyczajnego środka prawnego. Przepisy ją regulujące, zmierzając do wzruszenia prawomocnego orzeczenia poza tokiem instancji i zastąpienia wydanego orzeczenia nowym, muszą być wykładane ściśle, a wskazane przez stronę podstawy poddane restrykcyjnej ocenie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2005 r., IV CK 57/05, nie publ.).

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Jak przyjęto w orzecznictwie Sądu Najwyższego, skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie w rozumieniu tego przepisu zarówno wtedy, gdy przytoczona w niej podstawa nie odpowiada wzorcowi którejkolwiek z podstaw wznowienia (art. 401, art. 401¹, art. 403 k.p.c.), jak i wówczas, gdy podstawa ta odpowiada wprawdzie temu wzorcowi, lecz w rzeczywistości nie wystąpiła (por. postanowienie z dnia 25 maja 2012 r., CZ 35/12, niepubl.). Ten dominujący pogląd przyjmuje, że badanie oparcia skargi na ustawowej podstawie nie ogranicza się do kontroli, czy wskazane w skardze okoliczności odpowiadają ustawowym podstawom wznowienia, ale obejmuje również ustalenie, czy podstawa rzeczywiście istnieje. Odmienne stanowisko przyjmuje natomiast, że na tym etapie postępowania ocena podstaw skargi ogranicza się do ustalenia, czy skarżący wskazuje podstawę wznowienia odpowiadającą jednej z podanych w Kodeksie postępowania cywilnego, a zatem badanie następuje jedynie od strony formalnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2011 r., V CZ 50/11, niepubl.). Sąd Apelacyjny podziela stanowisko pierwsze i wyraża pogląd, że w sytuacji takiej, jak w niniejszym postępowaniu, gdy strona skarżąca wyraźnie oznacza podstawę wznowienia i okoliczności ją uzasadniające, a w sposób niewątpliwy nie odpowiadają one przesłankom określonym w art. 401-403 k.p.c., wtedy skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia, co uzasadnia jej odrzucenie na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

W niniejszej sprawie skarżący jako podstawę wniesienia skargi o wznowienie postępowania wskazywali art. 379 pkt 2 i 5 k.p.c., podnosząc przy tym, że nastąpiła nieważność postępowania, bowiem M. T. umocowała A. T. jedynie do podejmowania czynności przed organem rentowym, nie zaś do reprezentowania jej przed Sądem Okręgowym w Gorzowie Wielkopolskim w sprawie o prawo do renty rodzinnej, sygn. akt VI U 315/16. W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji słusznie stwierdził, że przedmiotowa skarga nie została oparta na ustawowej podstawie, bowiem nieważność postępowania, o której mowa w art. 379 pkt 2 i 5 k.p.c. nie została wymieniona w – mającym charakter zamknięty – katalogu podstaw umożliwiających wznowienie postępowania, tym samym nie stanowi przesłanki wznowienia postępowania.

Ponadto, zdaniem Sądu Apelacyjnego prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy, że w niniejszej sprawie strona nie została pozbawiona możliwości działania wskutek braku należytej reprezentacji w toku postępowania. Zważywszy na zarzut podniesiony w skardze, tj. niezawiadomienie ubezpieczonej o terminie rozprawy, Sąd I instancji rozważył okoliczności zawarte w art. 401 pkt 2 k.p.c. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności jeżeli strona nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe. Jak jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie Sądu

Najwyższego, przepis powyższy należy wyklądać w ten sposób, że strona zostaje pozbawiona możliwości działania tylko wtedy, gdy doszło do całkowitego pozbawienia jej możliwości obrony, a więc gdy znalazła się w takiej sytuacji, gdy nie tylko ograniczono lub utrudniono jej przedstawienie i popieranie swojego stanowiska w toczącym się postępowaniu, ale także, gdy było to wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego przez sąd lub inną stronę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1974 r., II CR 331/74, OSNCP 1975, nr 5 poz. 84, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 1968 r., i CR 432/667, OSNCP 1969, nr 7-8, poz. 137, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/00, OSNP 2001, Nr 4, poz. 133, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2007 r., LCZ35101, nie publ.).

W ocenie Sądu Apelacyjnego w przedmiotowej sprawie taka sytuacja nie zaistniała. Jak ustalił Sąd I instancji, M. T. udzieliła swojemu synowi A. T. pełnomocnictwa w trybie art. 87 k.p.c. do reprezentowania jej m.in. „przed każdym sądem administracyjnym i rejonowym, powszechnym oraz sądem okręgowym w pierwszej i drugiej instancji, oraz sądem najwyższym” (k. 9 akt sprawy VI U 315/16). Z treści dokumentu – przedłożonego już w toku postępowania sądowego – w sposób jednoznaczny wynika, że ubezpieczona udzieliła synowi pełnomocnictwa do działania w jej imieniu również przed sądami powszechnymi, w tym przed sądami okręgowymi. Bez znaczenia przy tym zdaniem Sądu odwoławczego pozostaje, iż dokument zatytułowano „Upoważnienie do ZUS G.”, zważywszy w szczególności na to, że kryterium oceny umocowania stanowi treść pełnomocnictwa, która w niniejszej sprawie wskazuje wyraźnie na fakt umocowania do reprezentowania „przed każdym sądem administracyjnym i rejonowym, powszechnym oraz sądem okręgowym w pierwszej i drugiej instancji, oraz sądem najwyższym”. W związku z powyższym stwierdzić należy, że nie mają racji skarżący twierdząc, iż A. T. nie został umocowany do reprezentowania swojej matki, M. T., w sprawie VI U 315/16.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika nadto, że A. T. został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień 11 sierpnia 2016 r. (zawiadomienie o terminie rozprawy odebrał osobiście w dniu 23 czerwca 2016 r. – k. 50). Skarżący nie stawili się jednak na terminie rozprawy (protokół k. 51), na którym Sąd zamknął rozprawę i wyznaczył termin publikacji wyroku na dzień 18 sierpnia 2016 r. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, niestawiennictwo stron ani pełnomocnika nie stanowiło przeszkody w prowadzeniu postępowania. Podkreślenia wymaga także, że Sąd nie miał obowiązku zawiadamiania ubezpieczonych o przebiegu sprawy, terminie publikacji wyroku, jak również o jego treści. W sytuacji zatem, gdy obowiązujące przepisy prawa nie przewidują doręczenia stronom z urzędu orzeczenia z uzasadnieniem, to każda ze stron działając we własnym interesie powinna zadbać o uzyskanie informacji na temat treści i daty wydanego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 1997 r., sygn. akt I PKN 1/97, opubl. w OSNP z 1997 r. Nr 18, poz. 342).

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny, uznając zaskarżone rozstrzygnięcie za prawidłowe, a wywiedzione zażalenie za niezasadne, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w pkt. 1 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono w pkt. 2 sentencji na podstawie art. 98 1 i 3 k.p.c. oraz § 16 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714).